

עמ"ת 34493-03-25 - מחמוד רגבי נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 34493-03-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

העוררים: 1. מחמוד רגבי
2. נור אלדין אבו חאלד (עציר)

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות לערור על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' הימן), מיום 4.3.2025, ב-עמ"ת 7175-03-25 (הנוגע למבקש 1) וב-עמ"ת 7155-03-25 (הנוגע למבקש 2)

בשם העוררים:

החלטה

בפניי בקשת רשות לערור על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' הימן), מיום 4.3.2025, ב-עמ"ת 7175-03-25 (הנוגע למבקש 1) וב-עמ"ת 7155-03-25 (הנוגע למבקש 2), במסגרתן קיבל בית המשפט המחוזי שני עררים שהגישה המשיבה על החלטותיו של בית משפט השלום בירושלים (השופט א' איתן), מיום 3.3.2025, ב-מ"ת 2038-03-25 וב-מ"ת 1383-03-25, בהן הורה בית משפט השלום על שחרור המשיבים בתנאים של מעצר בית מלא בפיקוח, לצד ערבויות והפקדות.

למען הבהירות, יוער כי הבקשה שבפניי מתייחסת במיוחד לשני ההליכים הנזכרים לעיל, וזאת על אף שמדובר בשני הליכים נפרדים. הטעם להגשת הבקשה באופן מאוחד הוא, כפי שהוסבר בבקשה, בכך שהסוגיה הנדונה בעניינם של המבקשים זהה; ההחלטות בענייני המבקשים ניתנו על-ידי אותו המותב; שני המבקשים מיוצגים על-ידי אותו בא-כוח; ושתי ההחלטות ניתנו באותו מועד.

רקע הדברים

1. ביום 2.3.2025 הוגש כתב אישום כנגד מחמוד רג'בי (המבקש 1), המייחס לו עבירת הסעת שוהים בלתי חוקיים לפי סעיף 12א(ג)(1)א(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל). על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 2.3.2025 בסביבות השעה 2:20, נהג המבקש 1 ברכב שהיה בחזקתו, כשהוא מסייע ברכבו ארבעה אנשים השוהים בישראל שלא כדין, ושאינם בני משפחתו.
2. ביום 28.2.2025 הוגש כתב אישום כנגד נור אלדין אבו חאלד (המבקש 2), המייחס לו עבירת הלנה והעסקה שלא כדין לפי סעיף 12ב3א(1)א(1) ו-12ב2א לחוק הכניסה לישראל. על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 27.2.2025, בסביבות השעה 13:00, העסיק המבקש 2 שלושה אנשים השוהים בישראל שלא כדין, ששהו במסעדה במשך כשבוע בטרם נתפסו. בגין האמור, נטען כי המבקש 2 הלן והעסיק בנסיבות מחמירות תושב השטחים למשך יומיים רצופים או יותר.
3. בד בבד עם הגשת כתבי האישום, הוגשו בקשות למעצר המבקשים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בהחלטותיו מיום 3.3.2025, הורה בית משפט השלום בירושלים (השופט א' איתן) ב-מ"ת 1383-03-25 וב-מ"ת 2038-03-25, לאחר שחקר את המפקחים שהוצעו במסגרת הצעה לחלופת מעצר, על שחרור המבקשים למעצר בית מלא בפיקוח, בצירוף ערבויות כספיות והפקדה. בית המשפט הפנה בהחלטתו למספר מקרים דומים בפסיקה, לרבות להחלטה ב-ברע"פ 11554-02-25 עבדאללה תלחמי נ' מדינת ישראל (13.2.2005) (להלן: עניין תלחמי). במסגרת החלטתו בעניין תלחמי, שינה בית משפט זה (השופט א' שטיין) - בהסכמת הצדדים ובהמלצת בית המשפט - מהחלטות בתי משפט השלום והמחוזי באותו הליך, אשר הורו על מעצרו של הנאשם בפיקוח אלקטרוני, והעביר אותו למעצר בית בפיקוח אדם.
4. המשיבה מיאנה להשלים עם החלטותיו דלעיל של בית משפט השלום, ועררה עליהן לבית המשפט המחוזי בירושלים. בתמצית, בשני העררים שהגישה, טענה המשיבה כי קביעותיו של בית משפט השלום אינן מתיישבות עם תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל, שנועד להחמיר עם מבצעי עבירות הדומות לאלו בהן מואשמים המבקשים. לשיטתה, החמרה זו מבטאת את המסוכנות היתרה של העבירות בהן הואשמו המבקשים, ולכן היה על בית משפט השלום, לכל הפחות, להורות כי המבקשים ישהו במעצר עד תום ההליכים בתנאים של פיקוח אלקטרוני. לבסוף, המשיבה טענה כי בית משפט השלום שגה שעה שהסתמך על ההחלטה בעניין תלחמי, שכן לשיטתה הקביעה באותו עניין איננה בגדר הלכה מחייבת ביחס לתנאי מעצרו של המואשמים בעבירות על-פי חוק הכניסה לישראל.
5. ביום 4.3.2025 התנהל דיון בעררה של המשיבה בעניין מעצרו של המבקש 2 (עמ"ת

7155-03-25), בתומו קיבל בית המשפט המחוזי (השופט א' הימן) את עררה של המשיבה, באופן חלקי. בהחלטתו, קבע בית המשפט המחוזי כי מעיון בהחלטת בית משפט השלום, עולה כי החלטה זו נסמכה על החלטת בית משפט זה בעניין תלחמי. ברם, בית המשפט המחוזי קבע כי משהחלטה בעניין תלחמי התבססה על הסכמת הצדדים, אין לראות בה כהלכה מחייבת, הקובעת כי בכל מקרה בו יוגש כתב אישום בעבירות הדומות לאלו בהן מואשמים המבקשים, ניתן להסתפק במעצר בית בפיקוח אדם. בתוך כך, בית המשפט המחוזי קבע כי על רקע המסוכנות הנשקפת מהמבקש 2, בהתאם לעבירות המיוחסות לו, ולאור המסוכנות של אותן עבירות במצב הביטחוני הקיים, יש מקום לבחון את האפשרות למעצרו בפיקוח אלקטרוני. בהתאם, הורה בית המשפט המחוזי לממונה על האיזוק האלקטרוני ליתן חוות דעת בעניינו של המבקש 2, שתוגש לבית משפט השלום עד ליום 9.3.2025, אשר יקבל החלטה חדשה בעניינו של המבקש 2 בהתאם למכלול השיקולים העומדים לפניו. משכך, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש 2 יישאר במעצר מאחורי סורג ובריה עד למתן החלטה אחרת.

6. באותו היום (4.3.2025), התקיים דיון גם בעררה של המשיבה בעניין מעצרו של המבקש 1 (עמ"ת 7175-03-25), ואף בתום דיון זה קיבל בית המשפט המחוזי (השופט א' הימן) את ערר המשיבה, באופן חלקי. בית המשפט ציין כי טיעוני בא-כוחו של המבקש 1 זהים לאלו שנטענו בעניינו של המבקש 2, כך שההחלטה בעניינו תהא זהה לזו שנתקבלה בעניינו של המבקש 2. בתוך כך, בית המשפט המחוזי קבע כי גם בעניינו של המבקש 1 יגיש הממונה על האיזוק האלקטרוני חוות-דעת לבית משפט השלום עד ליום 9.3.2025; כי לאחר הגשתה יקבל בית משפט השלום החלטה חדשה בעניינו של המבקש 1 בהתאם למכלול השיקולים העומדים לפניו; וכי המבקש 1 יישאר במעצר מאחורי סורג ובריה עד למתן החלטה אחרת.

7. בהתאם להחלטותיו של בית המשפט המחוזי מיום 3.4.2025, ביום 9.3.2025, ולאחר שהוגשו לבית משפט השלום חוות-דעת מטעם הממונה על האיזוק האלקטרוני, הורה בית משפט השלום (השופט א' איתן) ב-מ"ת 2038-03-25 וב-מ"ת 1383-03-25, על שחרור המבקשים למעצר בפיקוח אלקטרוני, בצירוף יתר התנאים המגבילים שנמנו בהחלטותיו מיום 3.3.2025.

8. על החלטותיו של בית המשפט המחוזי מיום 4.3.2025, הוגשה בקשת רשות הערר שבפניי. בבקשתם, טוענים העוררים כי מתעוררת בעניינם שאלה משפטית החורגת מעניינם הפרטני, הנוגעת למדיניות השיפוטית העקרונית בכל הנוגע לשחרורם ממעצר של נאשמים בעבירות של הסעת, העסקת או הלנת שוהים בלתי-חוקיים (עבירות לפי חוק הכניסה לישראל). לטענת המבקשים, מעיון בפסיקת הערכאות הדיוניות, ניתן לראות כי ישנן ערכאות המפרשות את החלטתו של בית משפט זה בעניין תלחמי כהלכה מחייבת, אשר לפיה, ככלל, יש מקום לשחרור נאשמים בעבירות הנ"ל למעצר בית בפיקוח אדם. מאידך גיסא, המבקשים טוענים כי ניתן לאתר החלטות הפוסקות בניגוד לאמור בעניין תלחמי, כפי שפסק בית המשפט המחוזי בעניינו. לפיכך, לטענת המבקשים, יש מקום להעמיד הלכה

על מכונה, ולקבוע כי האמור בהחלטה בעניין תלחמי הוא הכלל המנחה בעניין בו עסקינן. עוד טוענים המבקשים כי אגב עניינם מתעוררת שאלה עקרונית נוספת, העוסקת במעצרים של נאשמים בפיקוח אלקטרוני כאשר אין בכך צורך. לבסוף, טוענים המבקשים כי בעניינם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את קבלת בקשתם, משום שנגרמת בעניינם פגיעה שאינה מידתית בזכויות המבקשים, בדמות הגבלת חירות קיצונית.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתשובה מטעם המשיבה.

10. כידוע, רשות לערור ב-"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות שבהן אי-מתן רשות לערור עלולה להוביל לעיוות דין (ברע"פ 79016-12-24 ורשויאר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.1.2025); ברע"פ 31902-10-24 אנשין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (12.11.2024)).

הבקשה דן אינה באה בקהלם של מקרים אלו.

11. כפי שציין בית המשפט המחוזי בהחלטותיו מיום 3.4.2025, מעבר לכך שההחלטה בעניין תלחמי ניתנה על-ידי דן יחיד, כך שממילא אין לראות בה כהלכה מחייבת; החלטה זו ניתנה בהסכמת הצדדים, אשר נעתרו להצעה שהציע בעניינם בית המשפט. על כן, לא ניתן לראות בהחלטה בעניין תלחמי כהלכה מחייבת, אלא כיישום קונקרטי וספציפי של הכלל שלפיו בבואו להחליט האם יש מקום להורות על מעצר עד לתום ההליכים, נדרש בית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר באמצעים פוגעניים פחות, לרבות שחרור הנאשם לחלופת מעצר בית בפיקוח אדם. החלטות מסוג זה תלויות בנסיבות הספציפיות והקונקרטיות של כל מקרה ומקרה, ומשכך מדובר בהחלטות יישומיות מטבען, אשר אינן מעוררות שאלות החורגות מעניינם של הצדדים (ראו והשוו: בש"פ 5577/22 מדינת ישראל נ' דרור, פסקאות 17-24 (30.8.2022); בש"פ 6792/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-10 (24.10.2022); בש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.11.2012)).

12. ביחס לטענה הנוגעת לשימוש במעצר בפיקוח אלקטרוני שלא לצורך, אציין כי טענה זו נטענה בעלמא וללא ביסוס, ויש בה משום הנחת המבוקש. כך, הקורא עלול לקבל את הרושם שבית המשפט המחוזי קבע כי אין צורך ענייני במעצר בפיקוח אלקטרוני, ולמרות זאת הורה על פיקוח כזה. ברם, כמובן, לא זהו המצב.

13. לבסוף, לא מצאתי כי מתקיימת בענייננו פגיעה חריגה ובלתי-מידתית בזכויות המבקשים, כנטען בבקשה.

14. סוף דבר: מהטעמים המפורטים לעיל, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"א ניסן תשפ"ה (09 אפריל 2025).

יחיאל כשר
שופט